

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025



Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Natuurbescherming	11
Waterwet	12
Ambtenarenrecht	13
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Bestuursrecht overig	15
APV	15
AVG	17
Toeslagen	20
Verkeer	21
Vreemdelingenrecht	23
Asiel	23
Regulier	24

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 604

ABRS, 28-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2447](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 8:54, 8:86 lid 1

HOGER BEROEP. DOORBREKING APPELVERBOD. I.c. heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank in beide uitspraken waartegen [appellante] verzet heeft aangetekend, uitspraak gedaan in de hoofdzaak zonder eerst partijen uit te nodigen om op een zitting te verschijnen. Dat is in strijd met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb. Daaruit volgt namelijk dat een voorzieningenrechter alleen onmiddellijk uitspraak mag doen in de hoofdzaak nadat partijen in de gelegenheid zijn gesteld om op zitting te verschijnen. Het is voor een voorzieningenrechter dus niet mogelijk om toepassing te geven aan artikel 8:54 van de Awb. Dat betekent dat [appellante] ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld om op een zitting haar beroep toe te lichten. Het recht om op een zitting te worden gehoord is een beginsel van de goede procesorde, waar alleen van kan worden afgeweken in de gevallen zoals in de Awb voorzien. Zodoende heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank de goede procesorde zodanig ernstig geschonden, dat geoordeeld moet worden dat geen eerlijk proces heeft plaatsgevonden. Het gebrek dat [appellante] ten onrechte niet op een zitting van de voorzieningenrechter is gehoord, heeft de rechtbank niet onderkend. Daarbij heeft [appellante] ook op de zitting in de verzetsprocedure onvoldoende de mogelijkheid gehad om haar beroep inhoudelijk toe te lichten. De Afdeling acht zich bevoegd om van het hoger beroep kennis te nemen.

JnB 2025, 605

ABRS, 28-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2431](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (de AP).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

BEROEPSPROCEDURE. HOREN GETUIGEN. I.c. kan het horen van de door [appellant] genoemde personen redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van zijn zaak. De rechtbank was, en de Afdeling is, daarom niet gehouden de door hem genoemde personen op te roepen. Dit is niet in strijd met artikel 6 EVRM, omdat daaruit geen verplichting voortvloeit om getuigen te horen die niet kunnen bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Daarbij stond het [appellant] vrij om zelf getuigen mee te nemen naar de zitting, in welk geval deze als informant konden worden gehoord. De verwijzing naar het arrest van het EHRM van 8 oktober 2015 ([ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212](#); Korošec) gaat in deze zaak niet op, reeds omdat de AP geen deskundigenbewijs ten grondslag heeft gelegd aan de besluitvorming.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 606

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 12-06-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:2278](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen.

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. SPECIFIEKE ZORGPLICHT. OVERTREDING. Last onder dwangsom wegens schending specifieke zorgplicht, als bedoeld in artikel 11.27 Bal.

Schadelijke activiteiten dassenburcht. I.c. wordt geoordeeld dat het college voldoende aannemelijk heeft gemaakt en deugdelijk gemotiveerd dat verzoekers de specifieke zorgplicht van artikel 11.27 van het Bal in dit geval hebben geschonden. Gelet op artikel 11.27, eerste lid, in samenhang gelezen met het tweede lid, onder a, sub 3 en 4, en onder b, van het Bal is sprake van overtreding van de specifieke zorgplicht door verzoekers.

[...] 9.2. De specifieke zorgplicht van artikel 11.27 van het Bal ziet op degene die een flora- en fauna-activiteit verricht en weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat die activiteit nadelige gevolgen kan hebben voor de natuurbescherming. De rechtbank stelt voorop dat de specifieke zorgplicht geldt voor alle flora- en fauna-activiteiten, in het bijzonder ook als zij niet omgevingsvergunningplichtig zijn. Voor deze zaak betekent dit dat een overtreding van de zorgplicht nog steeds aan de orde kan zijn, ook als is vastgesteld dat er geen sprake is van een overtreding van de omgevingsvergunningplicht.

9.3. Uit de toelichting op artikel 11.27 van het Bal volgt het volgende³. Het uitgangspunt van de specifieke zorgplicht is dat burgers, ondernemers en overheden alle activiteiten die nadelige gevolgen kunnen hebben voor van nature in het wild levende planten en dieren en hun directe leefomgeving achterwege laten. Dat brengt met zich dat degene die een bepaalde activiteit wil verrichten die gevolgen voor natuurwaarden zou kunnen hebben zich daaraan voorafgaand op de hoogte stelt van de aanwezige natuurwaarden, de kwetsbaarheid ervan en de mogelijke gevolgen daarvoor van zijn handelen. Alleen als het achterwege laten van de activiteit die nadelige gevolgen kan hebben redelijkerwijs niet kan worden gevergd, kan betrokkene de activiteit toch verrichten. Maar dan zal hij wel alle noodzakelijke maatregelen moeten treffen die in redelijkheid van hem kunnen worden verlangd om nadelige gevolgen te voorkomen. En bij de daadwerkelijke verrichting zal hij steeds alert moeten zijn op het daadwerkelijk achterwege blijven van de gevolgen. Als nadelige gevolgen niet zijn te voorkomen, moet hij maatregelen treffen om deze gevolgen zoveel mogelijk te beperken of - voor zover toch schade optreedt - ongedaan te maken. Als hij voor de afweging ten aanzien van de te treffen maatregelen niet over de nodige deskundigheid beschikt, zal hij een beroep op de deskundigheid van anderen moeten doen. Het gaat steeds om dingen die iemand in redelijkheid kan weten, doen of nalaten. Er is niet beoogd om extreme eisen te stellen. Wel wordt vereist dat de zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd die in redelijkheid vanuit een oogpunt van natuurbescherming mag worden geëist.

Verder is in de toelichting van het Bal⁴ met betrekking tot de zorgplicht het volgende vermeld.

Directe handhaving op de specifieke zorgplicht ligt voor de hand bij evidente overtredingen. Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht "onmiskienbaar" in strijd is met de zorgplicht. Het criterium van onmiskienbare strijdigheid geldt overigens ook voor de meer uitgewerkte regels voor activiteiten; voor iedere vorm van een regel

geldt immers het vereiste dat die pas handhaafbaar is als er sprake is van onmiskenbare strijd tussen de handeling en de regel. Wat dat betreft is een zorgplicht niet afwijkend van elke andere handhaafbare regel. De bijzonderheid van een specifieke zorgplicht is wel dat die strijdigheid bepaald moet worden bij een meer open karakter van de regel. Bij andere vormen van regels is dat karakter vaak meer gesloten of gedetailleerd. Bij een specifieke zorgplicht kunnen daarom situaties aan de orde zijn waarin minder duidelijk is of van onmiskenbare strijd sprake is. Het bevoegd gezag zal dan een keuze moeten maken tussen een handhavingstraject of het eerst verduidelijken wat de specifieke zorgplicht inhoudt. Die verduidelijking hoeft overigens niet altijd de vorm te krijgen van een maatwerkvoorschrift. Ook wanneer het bevoegd gezag degene die de activiteit verricht mondeling of schriftelijk informeert over wat er in een concreet geval onder de specifieke zorgplicht moet worden verstaan, is het voor diegene na ontvangst van die informatie duidelijk wat er verwacht wordt. Als daar geen gevolg aan wordt gegeven, is er sprake van onmiskenbare strijd met de specifieke zorgplicht. De landelijke handhavingsstrategie benoemt deze vorm van informeren/aanspreken bij goedwillende normadressaten, die onbedoeld niet naleven en die gemotiveerd zijn de niet naleving snel zelf op te lossen.

9.4. Bij de parlementaire behandeling van het Bal - op de grondslag van artikel 23.5 van de Ow - is de handhaafbaarheid van de specifieke zorgplichten aan de orde gekomen. Daarbij is overwogen dat daarvan sprake kan zijn als het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht evident in strijd is met de specifieke zorgplicht. Directe handhaving van het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als diegene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht⁵.

De zorgplicht van artikel 11.27 van het Bal, die is uitgewerkt in het tweede lid, heeft betrekking op al datgene wat belangrijk is om nadelige effecten voor soorten te voorkomen. Bij soorten gaat het dan niet alleen om de dieren of planten zelf, maar ook om hun directe leefomgeving. Bij dieren gaat het daarbij tevens om foerageergebieden, rust- en voortplantingsplaatsen en plaatsen voor het grootbrengen van jongen⁶. Feitelijk benadrukt de toelichting dat bescherming moet worden geboden aan de gehele functionele leefomgeving, niet alleen voor beschermde soorten als de das. De zorgplicht biedt ook bescherming aan soorten waarvoor geen 'strikte bescherming' in de zin van specifieke soortenbeschermings-kaders van toepassing is.

9.5. De voorzieningenrechter stelt voorop dat het college in dit geval niet heeft gehandhaafd wegens het verstoren of het verjagen van een das of het vernielen van een dassenburcht zonder omgevingsvergunning (de concrete verbodsbepaling), omdat ten tijde van de constatering door de toezichthouder onvoldoende vaststond of dit verbod door verzoekers overtreden was. Het college heeft aanleiding gezien om in dit geval te handhaven wegens schending van de specifieke zorgplicht van artikel 11.27 van het Bal.

9.6. [...] Hierbij overweegt de voorzieningenrechter dat niet alleen de das zelf beschermd is, maar ook de dassenburcht. Het gegeven dat de dassenburcht beschermd is, brengt met zich dat de directe leefomgeving van de das rond de dassenburcht ook beschermd is. Los van de vraag of voor de door verzoekers verrichte handelingen een omgevingsvergunning voor een flora- en fauna-activiteit is vereist, is de voorzieningenrechter van oordeel dat het college voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van schending van de specifieke zorgplicht die ziet op de bescherming van de (natuur)belangen van de das en de dassenburcht. [...] Anders dan verzoekers menen, volgt uit de wettelijke omschrijving van de specifieke zorgplicht en de bijbehorende wetsgeschiedenis niet dat er sprake moet zijn van ernstige (nadelige) gevolgen om een schending van die zorgplicht te kunnen aannemen. Deze grond van verzoekers slaagt niet. [...]

JnB 2025, 607

MK Rechtbank Oost-Brabant, 03-06-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:3097](#)

college van burgemeester en wethouders van Asten, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 2, 5.40

Invoeringswet Omgevingswet (Invoeringswet) 4.5, 4.23

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 3.22

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.19 lid 4

Besluit omgevingsrecht (Bor)

OMGEVINGSWET. MILIEUBELASTENDE ACTIVITEIT (MBA). OVERGANGSRECHT. Intrekking revisievergunning recreatiepark. Voor zover het intrekkingbesluit (genomen o.g.v. artikel 5.19, vierde lid, van de Wabo) als een sanctiebesluit kan worden gezien, blijft op grond van artikel 4.23 van de Invoeringswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit onherroepelijk wordt. Onderzocht wordt of voor alle activiteiten binnen het recreatiepark na 01-01-2024 nog wel een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid onder b, van de Ow was vereist. Dit is mede van belang omdat artikel 5.40 van de Ow weliswaar de mogelijkheid biedt om een omgevingsvergunning in te trekken, maar geen mogelijkheden biedt om niet vergunningplichtige milieubelastende activiteiten te beperken. I.c. wordt vastgesteld dat het recreatiepark onder de Wabo wel vergunningplichtig was omdat het een inrichting is waarin de opslag van propaan of propeen in een opslagtank met een inhoud van meer dan 13.000 liter plaatsvindt. Het opslaan van meer dan 13 m³ propaan in een opslagtank is in artikel 3.22 van het Bal aangewezen als een activiteit waarvoor een omgevingsvergunning voor een MBA als bedoeld in artikel 5.1, tweede lid onder b, van de Ow verplicht is. Het is niet bekend of een dergelijke tank nog steeds op het recreatiepark aanwezig is. Niet kan worden uitgesloten dat eiseres de ingetrokken vergunningen eigenlijk op dit moment helemaal niet nodig heeft omdat er geen vergunningsplicht meer bestaat. Eiseres heeft aangegeven dat zij schade heeft geleden door het intrekkingbesluit. Dit is door het college niet weersproken. Eiseres heeft daarmee voldoende belang bij een uitspraak over de inhoud.

EVENREDIGHEID. De omstandigheid dat eiseres na inwerkingtreding van de Ow geen omgevingsvergunning(en) nodig had voor het hele recreatiepark het bestreden besluit niet onevenredig maakt. Het wordt niet onevenredig geacht om deze omgevingsvergunning in te trekken omdat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat in dit geval een ernstig gevaar bestaat dat de gevraagde vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo".

JnB 2025, 608

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 27-05-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:5299](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heerlen, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 2.16 lid 1, 5.1 lid 1 onder a, lid 2 onder a, 5.18 lid 1

Omgevingsplan 22.29

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BINNENPLANSE

OMGEVINGSPLANACTIVITEIT BOUWEN. Verlenen omgevingsvergunning bouw 16 appartementen. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder, gelet op het limitatief-imperatief stelsel, de omgevingsvergunning voor een binnenplanse omgevingsplanactiviteit bouwen moet verlenen wanneer het bouwplan niet in strijd is met de voorwaarden die daaraan zijn gesteld in het omgevingsplan. Dit volgt uit artikel 5.18, eerste lid Ow in samenhang met artikel 22.29 van het omgevingsplan en artikel 8.0a, eerste lid, van het Besluit kwaliteit leefomgeving. Verweerder heeft dus geen ruimte om een eigen belangenafweging te maken of te beoordelen of sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. **WATEROVERLAST. ZORGPLICHT.** Weliswaar heeft verweerder op grond van artikel 2.16, eerste lid, onder a, ten eerste van de Ow de taak om te zorgen voor voldoende afvloeiing van hemelwater, maar die zorgplicht is niet gekoppeld aan deze omgevingsvergunning voor een binnenplanse omgevingsplanactiviteit bouwen, aangezien zij geen weigeringsgrond voor deze omgevingsvergunning is.

JnB 2025, 609

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 27-05-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:3409](#)

college van burgemeester en wethouders van Raalte, verweerder.

Omgevingswet

Omgevingsplan gemeente Raalte 22.63 lid 1

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. GELUIDSOVERLAST. GRENSWAARDEN

OMGEVINGSPLAN. Afwijzing verzoek om handhavend optreden tegen geluidsoverlast van een koelingsunit op dak eetcafé. Niet in geschil is dat als de koelingsunit is ingeschakeld tussen 23.00 en 7.00 uur de geluidsnormen ten aanzien van [adres 2] worden overschreden, zodat sprake is van een overtreding en dat er in beginsel gehandhaafd dient te worden. Nu ook de echtheid van de opnames niet in geschil zijn, is onbegrijpelijk waarom het college meent dat geen sprake is van een overtreding van de geluidsnormen in de nachtelijke uren. Dat maakt de weigering om handhavend op te treden naar voorlopig oordeel onterecht. Wanneer het college zelf de overtreding zou willen constateren, wat overigens niet absoluut noodzakelijk is, kan zij geluidsapparatuur plaatsen of andere apparatuur waarmee gemeten wordt of de koelinstallatie aanslaat. Daartoe is zij evenwel nog niet overgegaan. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe en draagt het college op de geluidsnormen tussen 23.00 en 7.00 uur ten aanzien van [adres 2] te handhaven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 610

ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2633](#)

college van burgemeester en wethouders van Borne.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. UITWEG. INTREKKING. Intrekking omgevingsvergunning verplaatsen uitweg. De rechtbank heeft in haar uitspraak gemotiveerd geoordeeld dat het college niet goed heeft gemotiveerd dat er een noodzaak bestaat tot intrekking van de verleende vergunning. I.c. wordt het oordeel van de rechtbank onderschreven.

VERTROUWENSBEGINSEL. Appellant betoogt dat het college heeft toegezegd dat het de vergunning zou intrekken. Het college heeft dat ook gedaan, maar dit besluit heeft geen stand gehouden bij de rechtbank. Het college is dan ook zijn toezegging nagekomen. De toezegging van het college strekt niet zo ver dat het op grond daarvan verplicht is om na vernietiging van het intrekkingbesluit een nieuw besluit met dezelfde strekking te nemen. Het vertrouwensbeginsel is daarom niet geschonden.

JnB 2025, 611

ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2647](#)

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4, aanhef en onderdeel 1 en 9

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning bouw acht appartementen. I.c. wordt het oordeel van de rechtbank dat het voormalig kantoorpand waarin de appartementen zijn gerealiseerd een hoofdgebouw is en dat er geen reden is dat het college daarom geen toepassing kon geven aan artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor, onderschreven.

De toepassing van onderdeel 9 gaat altijd over gebruik dat niet in overeenstemming is met het geldende bestemmingsplan en dus ook over gebruik dat niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de geldende bestemming.

[...] 2. Rinderberg heeft een kantoorpand verbouwd tot een appartementencomplex met acht woningen. Daarvoor is een verdieping op het pand geplaatst. [appellant] woont tegenover dit voormalig kantoorpand en is het niet eens met de aan Rinderberg verleende omgevingsvergunning voor de appartementen, in afwijking van het bestemmingsplan en met toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 1 en 9, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (Bor). Hij vindt dat de vergunning op onjuiste gronden is verleend en dat het college niet goed rekening heeft gehouden met het belang van zijn privacy.

3. De rechtbank heeft gemotiveerd geoordeeld dat het voormalig kantoorpand waarin de appartementen zijn gerealiseerd een hoofdgebouw is en dat er geen reden is dat het college daarom geen toepassing kon geven aan artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor. Ook heeft de rechtbank gemotiveerd geoordeeld dat het college de vermindering van de privacy van [appellant] aanvaardbaar mocht achten. De Afdeling onderschrijft dit oordeel en de onder 3.1 en 4.1 opgenomen overwegingen, waarop dat oordeel is gebaseerd.

3.1. Zij voegt daar nog aan toe dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de door [appellant] aangehaalde uitspraken van de Afdeling - onder meer de uitspraak van 25 april

2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1305](#) - over andere gevallen gaan. Het gaat in deze zaak namelijk om de vraag of de eis geldt dat het afwijkende gebruik wat met de omgevingsvergunning mogelijk wordt gemaakt (op grond van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor en bij gecombineerde toepassing met onderdeel 1 van dat artikel) noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de bestemming van het bestaande hoofdgebouw. Dat is niet het geval, want als het hoofdgebouw er al staat, wordt aan de hand van de bestaande feitelijke situatie vastgesteld wat het hoofdgebouw is. Het beoogde afwijkende gebruik wordt daar niet bij betrokken. Dit is ook logisch, want anders zou een gecombineerde toepassing van de onderdelen 1 en 9 niet mogelijk zijn, terwijl dit volgens vaste rechtspraak van de Afdeling juist wel kan (zie bijvoorbeeld de uitspraken van de Afdeling van 29 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:819](#), onder 5.1 en 4 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2639](#), onder 3.1). De toepassing van onderdeel 9 gaat namelijk altijd over gebruik dat niet in overeenstemming is met het geldende bestemmingsplan en dus ook over gebruik dat niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de geldende bestemming. [...]

JnB 2025, 612

MK ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2648](#)

college van burgemeester en wethouders van Westerkwartier.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 2, 8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder b, onder i

Wet milieubeheer 7.17

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2a, 5.13b

WABO(-milieu). OBM. GEITENHOUDERIJ. GEZONDHEIDSEFFECTEN. MER. Verlenen omgevingsvergunning beperkte milieutoets voor het houden van in totaal 1.250 melkgeiten en 645 opfokgeiten. De VGO-rapporten en het advies van de GGD Groningen van 29-04-2019 bevatten geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's bij omwonenden van geitenhouderijen. Verwijzing naar ABRS 20-09-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3555](#). I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de indicatie dat zich gezondheidseffecten kunnen voordoen, het college aanleiding had moeten geven om nader te onderzoeken of al dan niet een MER moest worden gemaakt. Het college is er terecht van uitgegaan dat algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over die gezondheidseffecten ontbreken en mocht zich om die reden op het standpunt stellen dat eventuele gezondheidsrisico's voor de omwonenden van de geitenhouderij geen aanleiding geven voor het maken van een MER. Het bestaan van enkel een indicatie dat zich gezondheidseffecten kunnen voordoen, is onvoldoende voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op dat standpunt heeft gesteld. Bij dat standpunt heeft het college bovendien betrokken dat de aangevraagde uitbreiding met slechts 190 geiten relatief klein is, dat de veedichtheid in het gebied relatief laag is, dat er geen andere geitenhouderijen in de directe omgeving aanwezig zijn, dat de achtergrondconcentratie aan fijnstof relatief laag is en dat er binnen de inrichting hygiënemaatregelen worden genomen. Geen strijd met de artikelen 2 en 8 van het EVRM.

[...] 3.2. De rechtbank heeft overwogen dat het college in de door middel van diverse rapporten onderbouwde indicatie dat er sprake kan zijn van gezondheidseffecten voor omwonenden van een geitenhouderij, aanleiding had moeten zien om nader te overwegen in hoeverre een MER moet worden verlangd. Volgens de rechtbank is de verwijzing van het college naar het m.e.r.-beoordelingsbesluit van 5 maart 2019 onvoldoende, omdat dat besluit dateert van voor het advies

van de GGD Groningen van 29 april 2019. Volgens de rechtbank heeft het college het besluit van 23 juli 2020 hierdoor niet zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd.

De diverse rapporten die de rechtbank bedoelt, zijn het rapport "Veehouderij en gezondheid omwonenden" van 5 juli 2016 (VGO-rapport I) en het rapport "Veehouderij en gezondheid omwonenden - aanvullende studies" van 16 juni 2017 (VGO-rapport II) van het RIVM, het rapport "Veehouderij en Gezondheid Omwonenden III, Longontsteking in de nabijheid van geiten- en pluimveehouderijen; actualisering van gegevens uit huisartsenpraktijken 2014-2016" van Nivel van 8 oktober 2018 (VGO-rapport III 2018) en het rapport "Veehouderij en Gezondheid Omwonenden III, Longontsteking in de nabijheid van geiten- en pluimveehouderijen in Gelderland, Overijssel en Utrecht" van november 2019 (VGO-rapport III 2019).

Het advies van de GGD Groningen van 29 april 2019 is een algemeen advies van één pagina waarin staat dat er binnen een straal van 2 km rondom geitenhouderijen een verhoogd risico op longontsteking is aangetoond, dat de oorzaak daarvan nog onduidelijk is en dat er vervolgonderzoek loopt om de mogelijke oorzaak te achterhalen. Op basis daarvan adviseert de GGD betrokken overheidsorganen om uit voorzorg terughoudend te zijn met de uitbreiding en nieuwvestiging van geitenhouderijen nabij gevoelige bestemmingen zoals woningen, scholen en zorgcentra.

3.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 september 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3555](#), bevatten de VGO-rapporten en het advies van de GGD Groningen van 29 april 2019 geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's bij omwonenden van geitenhouderijen.

De rechtbank is ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de indicatie dat zich gezondheidseffecten kunnen voordoen, het college aanleiding had moeten geven om nader te onderzoeken of al dan niet een MER moest worden gemaakt. Het college is er terecht van uitgegaan dat algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over die gezondheidseffecten ontbreken en mocht zich om die reden op het standpunt stellen dat eventuele gezondheidsrisico's voor de omwonenden van de geitenhouderij geen aanleiding geven voor het maken van een MER. Het bestaan van enkel een indicatie dat zich gezondheidseffecten kunnen voordoen, is onvoldoende voor het oordeel dat het college zich ten onrechte op dat standpunt heeft gesteld. Bij dat standpunt heeft het college bovendien betrokken dat de aangevraagde uitbreiding met slechts 190 geiten relatief klein is, dat de veedichtheid in het gebied relatief laag is, dat er geen andere geitenhouderijen in de directe omgeving aanwezig zijn, dat de achtergrondconcentratie aan fijnstof relatief laag is en dat er binnen de inrichting hygiënemaatregelen worden genomen.

[...] 7.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 20 september 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3555](#), volgt uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat bij aantasting van het milieu artikel 8 in het geding kan zijn, maar dat degene die zich hierop beroept, aannemelijk moet maken dat een minimumniveau van aantasting van het milieu is overschreden (EHRM, Fadeyeva tegen Rusland, arrest van 5 juni 2005, nr. [55723/00](#)).

Zoals de Afdeling onder 3.3 heeft overwogen, bevatten de VGO-rapporten en het advies van de GGD Groningen van 29 april 2019 geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de oorzaak van gezondheidsrisico's bij omwonenden van geitenhouderijen. Uit de VGO-rapporten volgt dat er weliswaar een verhoogde kans op longontsteking bestaat bij mensen die in de nabijheid van een geitenhouderij wonen, maar niet wat de oorzaak daarvan is. In de rapporten is geen causaal verband gevonden tussen longontsteking en geitenhouderijen in de omgeving. Gelet hierop heeft [appellant sub 2] met haar enkele verwijzing naar het verhoogde risico op longontsteking niet

aannemelijk gemaakt dat in dit geval een minimumniveau van aantasting van het milieu is overschreden.

In artikel 2, eerste lid, van het EVRM is het recht op leven vastgelegd. In wat [appellant sub 2] aanvoert, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college het recht op leven zou schenden door het verlenen van deze omgevingsvergunning voor een relatief kleine uitbreiding van een bestaande geitenhouderij. [...]

JnB 2025, 613

MK Rechtbank Oost-Brabant, 03-06-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:3097](#)

college van burgemeester en wethouders van Asten, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.19 lid 4

Wet Bibob 3

Omgevingswet 5.40

Invoeringswet 4.5, 4.23

WABO-milieu. Overgangsrecht Omgevingswet milieubelastende activiteit. Intrekking ingevolge artikel 5.19, vierde lid, van de Wabo van revisievergunning recreatiepark. De rechtbank concludeert dat er voldoende samenhang is tussen de strafbare feiten in het LBB-advies (met uitzondering van het Wwm-feit) en de ingetrokken omgevingsvergunningen. EVENREDIGHEID. Het wordt niet onevenredig geacht om deze omgevingsvergunning in te trekken omdat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat in dit geval een ernstig gevaar bestaat dat de gevraagde vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet".

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 15-05-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2311](#);
- MK Rechtbank Gelderland, 27-05-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:4048](#);
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-05-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:3244](#);
- MK Rechtbank Limburg, 20-05-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:4834](#);
- MK Rechtbank Limburg, 20-05-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:4799](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 27-05-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:3409](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2637](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 614

MK ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2646](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel, appellant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Verlenen natuurvergunning voor doden ganzen in en rond Overijsselse Natura 2000-gebieden. BUFFERZONES.

VERSTORINGSAFSTANDEN. I.c. gaat het niet over een soortenonthefing, maar over een natuurgunning waarvoor een ander toetsingskader geldt. Het college wordt niet in zijn standpunt gevolgd dat de overwegingen over de zone van 150 meter in de uitspraak ABRS van 21-12-2022 [ECLI:NL:RVS:2022:3909](#) relevant zijn voor deze zaak. **MEEWEGEN LANDBOUWBELANG.** Op grond van het toetsingskader kan een natuurvergunning worden verleend als uit een passende beoordeling de zekerheid is verkregen dat het aangevraagde project de natuurlijke kenmerken van het betrokken Natura 2000-gebied niet zal aantasten. Aan die voorwaarde is i.c. niet voldaan. Daarom is er geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank bij de beoordeling van de beroepen tegen de natuurvergunning ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de belangen van de landbouwsector bij schadebestrijding en de bijdrage van de landbouwsector bij de uitvoering van het Provinciaal Programma Landelijk Gebied.

[...] De verstoringsafstanden

[...] 4.2. In de zaak die nu aan de orde is, gaat het niet over een soortenonthefing, maar over de natuurgunning die nodig is vanwege de gevolgen van het afschot van ganzen voor soorten waarvoor Natura 2000-gebieden in Overijssel zijn aangewezen. Voor de natuurvergunning geldt een ander toetsingskader dan voor de soortenonthefing. In deze zaak ligt dan ook een andere rechtsvraag voor dan in de uitspraak van 21 december 2022.

De Afdeling heeft in de uitspraak van 21 december 2022, anders dan het college kennelijk veronderstelt, niet beoordeeld of bij een aan te houden verstoringsafstand van 150 meter rond Natura 2000-gebieden de gevolgen door afschot van ganzen voor andere vogelsoorten waarvoor Natura 2000-gebieden zijn aangewezen, zozeer worden beperkt of weggenomen dat verzekerd is dat de natuurlijke kenmerken van Natura 2000-gebieden niet zullen worden aangetast. Het oordeel over de zone van 150 meter ziet in die uitspraak op de regeling in de Verordening in relatie tot de vraag of het afschot niet zou leiden tot een verslechtering van de staat van instandhouding van de ganzen die mogen worden afgeschoten. De Afdeling volgt het college dan ook niet in zijn standpunt dat de overwegingen over de zone van 150 meter in de uitspraak van 21 december 2022 relevant zijn voor deze zaak. Het betoog van het college leidt dan ook niet tot het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de in de vergunning opgenomen voorschriften over het afschot binnen een bufferzone zijn gebaseerd op verstoringsafstanden die niet representatief zijn voor de verstoringsgevoeligheid voor de soorten waarvoor deze zijn opgenomen, en daarom niet verzekeren dat de natuurlijke kenmerken van de Natura 2000-gebieden niet zullen worden aangetast.

[...] Meewegen landbouwbelang

[...] 5.2. De Afdeling onderkent dat de aanpak van de opgave voor het landelijk gebied een bijdrage van alle betrokkenen bij het landelijk gebied vraagt en een integrale benadering van alle betrokken belangen vergt. De Afdeling begrijpt ook dat het college graag zou zien dat de integrale afweging die in het kader van die aanpak wordt gemaakt, betrokken kan worden bij de beoordeling van besluiten

die dienstig zijn voor die aanpak. Maar een integrale afweging van belangen kan er niet toe leiden dat afbreuk wordt gedaan aan het toetsingskader voor de natuurvergunning. Op grond van dat kader kan een natuurvergunning worden verleend als uit een passende beoordeling de zekerheid is verkregen dat het aangevraagde project de natuurlijke kenmerken van het betrokken Natura 2000-gebied niet zal aantasten. Aan die voorwaarde is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, niet voldaan. De Afdeling ziet daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank bij de beoordeling van de beroepen tegen de natuurvergunning ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de belangen van de landbouwsector bij schadebestrijding en de bijdrage van de landbouwsector bij de uitvoering van het PPLG. Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Noord-Holland, 09-05-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:5688](#);
- Rechtbank Amsterdam, 21-02-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:1111](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 615

MK Rechtbank Limburg, 04-06-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:5349](#)

korpschef van politie, verweerder.

AMBTENARENRECHT. WINKELDIEFSTAL. DISCIPLINAIRE STRAF VAN ONTSLAG.

Verweerder heeft de verweten gedragingen ten onrechte toerekenbaar geacht. Verweerder was dan ook niet bevoegd om eiser een disciplinaire straf op te leggen.

6. [...] Tussen partijen staat vast dat eiser op 31 augustus 2020 boodschappen heeft gedaan bij de Albert Heijn. Hij heeft hierbij gebruik gemaakt van een zelfscanapparaat waarbij hij 51 producten ter waarde van € 94,60 niet heeft gescand en afgerekend.

7. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat het niet scannen en het niet afrekenen van alle boodschappen voor een politieagent plichtsverzuim oplevert. Eiser bestrijdt dat overigens ook niet.

Toerekenbaarheid

8. De vraag of plichtsverzuim is aan te merken als toerekenbaar plichtsverzuim is volgens vaste rechtspraak een vraag naar de juridische kwalificatie van het betrokken feitencomplex. [...]

8.3. De rechtbank is van oordeel dat uit het rapport van psychiater Hernandez-Dwarkasing kan worden opgemaakt dat eiser de ontoelaatbaarheid van zijn gedrag op 31 augustus 2020 heeft kunnen inzien, maar niet dat hij overeenkomstig dat inzicht heeft kunnen handelen. [...] Eiser had forse psychische klachten, waarbij hij ook cognitief niet scherp was. Dit is inherent aan de psychische overspanning en de trauma gerelateerde klachten. Het is volgens de psychiater goed voorstelbaar en aannemelijk dat eiser onder deze omstandigheden niet alert genoeg was en onbewust dingen niet heeft gescand.

8.4. De rechtbank is van oordeel dat uit dit antwoord van de psychiater blijkt dat het aannemelijk is dat eiser niet in staat was de verweten gedragingen (het niet scannen en afrekenen van een deel van de boodschappen) na te laten. [...]

8.5. Ontbreekt het vermogen naar het inzicht te handelen, dan kan het verweten gedrag eiser niet worden toegerekend. De rechtbank is van oordeel dat dit in eisers geval zo is, gelet op wat hiervoor is overwogen. Dan geldt daarmee ook dat de verweten gedragingen bezwaarlijk nog als plichtsverzuim kunnen worden aangemerkt.[...]

8.6. Dit betekent dat verweerder de verweten gedragingen ten onrechte toerekenbaar heeft geacht. Verweerder was dan ook niet bevoegd om eiser een disciplinaire straf op te leggen. [...]

10. Verweerder heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank onterecht strafontslag verleend wegens winkeldiefstal. Dit betekent dat het strafontslag niet in stand blijft. Het beroep is gegrond. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 616

MK CRvB, 28-05-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:844](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 27, 61 lid 1, 76, 77

Boetebesluit socialezekerheidswetten 2aa

Beleidsregel Boete werknemer 2017 5 lid 1 onder a

WIA. VERRICHTING WERKZAAMHEDEN. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. HERZIENING, TERUGVORDERING EN BOETE. Vast staat dat appellante geen inkomen heeft genoten als bedoeld in artikel 61, eerste lid, van de Wet WIA. Er is geen sprake van een situatie waarin het recht op uitkering als gevolg van een schending van de inlichtingenverplichting niet kan worden vastgesteld of ten onrechte of op een te hoog bedrag is vastgesteld, zoals artikel 76 van de Wet WIA dat vereist. Het Uvw heeft de WIA-uitkering van appellante daarmee ten onrechte herzien en teruggevorderd.

Gelet op artikel 5, eerste lid, onder a, van de Beleidsregel Boete werknemer 2017 volstaat het Uvw met het geven van een schriftelijke waarschuwing indien een benadelingsbedrag ontbreekt. Gelet hierop kan het bestreden besluit over de boete niet in stand blijven.

Aangevallen uitspraak vernietigd.

JnB 2025, 617

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-06-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:3531](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Awb 8:55d lid 1

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

WIA. NIET TIJDIG BESLISSEN. TEKORT AAN VERZEKERINGSARTSEN. Een langere termijn dan twee weken acht de rechtbank in dit geval aangewezen vanwege het belang van een zorgvuldige besluitvorming. In dit geval acht de rechtbank het redelijk dat het UWV vier maanden de tijd krijgt om alsnog te beslissen op de aanvraag.

Zie voorts de uitspraken van de rechtbank van 3 juni 2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:3532](#), [ECLI:NL:RBZWB:2025:3471](#), [ECLI:NL:RBZWB:2025:3472](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 618

MK ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2627](#)

burgemeester van Utrecht.

Algemene plaatselijke verordening Utrecht 2010 (Apv) 2:2 lid 1 onder g

APV. LAST ONDER DWANGSOM. OPENBARE PLAATS. Opleggen dwangsom voor digitale oproep tot ordeverstoring. I.c. is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat Telegram geen openbare plaats is in de zin van de Apv. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat geen sprake is van overtreding van artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de Apv. De burgemeester geeft een onjuiste uitleg aan artikel 2:2, eerste lid, onder g, van de Apv door te stellen dat slechts de gevreesde wanordelijkheden zich op een openbare plaats moeten afspelen, maar niet het gedrag dat aanleiding geeft tot wanordelijkheden. Dit volgt niet uit dit artikel. Het is aan de wetgever om een toegesneden wettelijk voorschrift vast te stellen. De thans ingeroepen bepaling is niet toegesneden op digitale oproepen en geeft de rechter geen ruimte om deze desondanks wel op digitale oproepen toe te passen.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Burgemeester Utrecht mocht geen dwangsom opleggen voor digitale oproep tot ordeverstoring") uitgebracht.

JnB 2025, 619

MK ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2649](#)

burgemeester van Breda.

Dienstenrichtlijn 9 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening Breda 2018 (APV) 2:30, 2:31

APV. AANWIJZINGSBESLUIT. DIENSTENRICHTLIJN. Besluit om autoverhuurbranche in Breda vergunningplichtig te maken. I.c. wordt geoordeeld dat het aanwijzingsbesluit niet in strijd is met de Dienstenrichtlijn. De uitoefening van een autoverhuurbedrijf is het verrichten van een dienst in de zin van de Dienstenrichtlijn. I.c. is sprake van een dwingende reden van algemeen belang, omdat de aanwijzing van belang is in het kader van openbare orde en veiligheid. Niet in geschil is dat sprake is van een beperking van het vrij verrichten van diensten en dat de beperking niet discriminatoir is. De burgemeester heeft inzichtelijk gemaakt waarom het invoeren van een vergunningplicht in Breda in verband met het zogeheten waterbedeffect toch doelmatig is. De burgemeester heeft de doelmatigheid en de noodzaak om door middel van het aanwijzingsbesluit in de autoverhuurbranche de criminaliteit terug te dringen, voldoende onderbouwd.

[...] 2.5. In de uitspraak van 25 september 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3732](#), staat dat bij de beoordeling van de geschiktheid moet worden bekeken welke mate van causaliteit bestaat tussen een beperking van het vrij verrichten van diensten - hier de vergunningplicht - enerzijds en dwingende redenen van algemeen belang - hier de openbare orde en veiligheid - anderzijds. De vergunningplicht moet dan ook geschikt zijn om de gestelde belangen van openbare orde en veiligheid te dienen. De Afdeling heeft in de uitspraak van 29 augustus 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2856](#)) onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de

Europese Unie (arrest van 13 juni 2018, Deutscher Naturschutzring, ECLI:EU:C:2018:433, punt 49) overwogen dat een maatregel al voor de geschiktheidstoets slaagt als deze kan bijdragen aan de verwezenlijking van de nagestreefde doelstelling. Een maatregel hoeft niet noodzakelijkerwijs zelfstandig de doelstelling te kunnen verwezenlijken.

2.6. De Afdeling leidt verder uit rechtspraak van het Hof (bijvoorbeeld de arresten van 24 maart 2011, Commissie/Spanje, ECLI:EU:C:2011:172, punt 83, en 23 december 2015, Scotch Whisky Association e.a., ECLI:EU:C:2015:845, punt 54) het volgende af. Een lidstaat moet bij de door hem aangevoerde redenen ter rechtvaardiging van een afwijking van het beginsel van de vrijheid van vestiging een analyse voegen van de geschiktheid en evenredigheid van de door hem genomen beperkende maatregel, en moet zijn betoog met nauwkeurige gegevens staven. Uit de uitspraken van de Afdeling van 7 juni 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1520](#), overweging 14.6) en 4 december 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:4101](#), overweging 13 en verder) volgt dat de analyse met specifieke gegevens de rechter, die moet toetsen of de betrokken regeling rechtmatig is, in staat moet stellen objectief te beoordelen of het overgelegde bewijs redelijkerwijs tot het oordeel kan leiden dat de gekozen middelen geschikt zijn om de beoogde doelstellingen te bereiken. Daarbij staat ter beoordeling of de regeling de verwezenlijking van die doelstellingen daadwerkelijk coherent en systematisch nastreeft (zie bijvoorbeeld het arrest van het Hof van 20 juni 2024, ECLI:EU:C:2024:530, punt 76).

2.7. De Afdeling stelt vast dat de burgemeester zijn bevoegdheid uit artikel 2:30 van de APV tot het verbieden van bepaalde dienstenactiviteiten behoudens vergunning heeft aangewend om een bijdrage te leveren aan het veiligheidsthema om ondermijnende criminaliteit in Zeeland-West-Brabant aan te pakken. Verder overweegt de Afdeling dat met de bestuurlijke rapportage sprake is van een analyse met specifieke gegevens. De burgemeester heeft zich in het verweerschrift van 21 december 2021 (hierna: verweerschrift) op het standpunt gesteld dat van door de politie gecontroleerde bestuurders van huurauto's in de regio West-Brabant 90% criminele antecedenten had. Bij alle door de politie in West-Brabant bezochte autoverhuurbedrijven (ongeveer honderd) is een connectie met criminaliteit vastgesteld. Dat deze situatie zich ook in en om Breda voordoet blijkt onder meer uit het door het RIEC in 2014 opgestelde ondermijningsbeeld De Baronie, dat ziet op Breda en omliggende gemeenten. Op de zitting bij de Afdeling heeft de burgemeester nader toegelicht dat de gemeenten Roosendaal, Bergen op Zoom, Halderberge, Steenbergen, Breda, en, ten tijde van het besluit van 26 augustus 2020, ook de gemeente Tilburg een vergunningsplicht voor de autoverhuurbedrijven hebben ingesteld. Hoewel het verzoek van de politie om de autoverhuurbedrijven aan te merken als vergunningplichtig uit een breder verband komt, is de burgemeester slechts bevoegd op te treden binnen de eigen territoriale gemeentegrenzen. De burgemeester heeft op de zitting bij de Afdeling toegelicht dat de vergunningplicht dan ook is ingezet om de openbare orde binnen de gemeentegrenzen van Breda te beschermen. Dat malafide ondernemers mogelijk uitwijken naar buurgemeenten waar niet zo'n verbod met vergunningplicht geldt, maakt niet dat het verbod in Breda niet effectief kan zijn. In het kader van de geschiktheid heeft de burgemeester in het verweerschrift gewezen op de situatie van autoverhuurbedrijven in Tilburg. Na invoering van het vergunningstelsel hield een groot aantal van de in kaart gebrachte autoverhuurbedrijven in Tilburg onmiddellijk op te bestaan. Verder heeft de burgemeester in verband met het waterbedeef op de zitting bij de Afdeling gesteld dat hij zich met de invoering van de vergunningplicht primair heeft gericht op het weren van criminele bedrijven, omdat de meeste criminaliteit plaatsvindt in en rondom de vestigingen van autoverhuurbedrijven in Breda zelf. Zo zijn in vijf panden van autoverhuurbedrijven in Breda een hennepplantage aangetroffen en op één bedrijfslocatie werd een compleet MDMA-laboratorium ontdekt. Op twee locaties werden

vuurwapens aangetroffen en bij één bedrijf explosieven. Door een vergunningstelsel is een bedrijf aan voorwaarden verbonden, zoals de aanwezigheid van een leidinggevende die van goed levensgedrag is en het verbod op het aannemen van contant geld. Ook vinden er meer controles plaats op vergunningplichtige bedrijven. Verder heeft de burgemeester op de zitting bij de Afdeling toegelicht dat de invoering van de vergunningplicht ervoor zorgt dat criminelen niet meer van de bedrijfsfaciliteiten gebruik kunnen maken. Dat volgens Wittebrug vooral auto's die via het internet worden verhuurd, worden gebruikt voor criminele activiteiten, is gelet op deze toelichting niet relevant. De enkele stelling dat door invoering van de vergunningplicht in de autoverhuurbranche een verschuiving van de criminaliteit zal plaatsvinden naar andere branches, heeft Wittebrug onvoldoende onderbouwd.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester inzichtelijk gemaakt waarom het invoeren van een vergunningplicht in Breda in verband met dit zogeheten waterbedeffect toch doelmatig is. 2.8. Verder heeft de burgemeester in het kader van de noodzakelijkheid in het verweerschrift erop gewezen dat een strafrechtelijke aanpak onvoldoende is, omdat hierbij vaak de focus ligt op de criminele personen en niet op het criminele autoverhuurbedrijf zelf. De burgemeester heeft op de zitting bij de Afdeling hierover toegelicht dat de gevolgen voor bonafide bedrijven relatief beperkt zijn, omdat zij maar één keer de vergunningprocedure hoeven te doorlopen. De vergunning is voor onbepaalde tijd geldig, dus hoeft niet elk jaar een nieuwe vergunning aangevraagd te worden. 2.9. Onder deze omstandigheden heeft de burgemeester de doelmatigheid en de noodzaak om door middel van het aanwijzingsbesluit in de autoverhuurbranche de criminaliteit terug te dringen, voldoende onderbouwd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2025, 620

MK Rechtbank Midden-Nederland, 11-06-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:2805](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (de AP)

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 5, 6, 14, 24, 45, 46, 49, 96

Intergovernmental Agreement (IGA)

AVG. Afwijzing handhavingsverzoek. I.c. wordt geoordeeld dat de AP het handhavingsverzoek van eiseres terecht heeft afgewezen. De IGA is in overeenstemming met het vóór 24 mei 2016 toepasselijke Unierecht en op grond van artikel 96 van de AVG dus van kracht gebleven. Dit betekent dat de Belastingdienst in beginsel op basis van dit verdrag gegevens mag doorgeven aan de Internal Revenue Service. Er is geen aanleiding om de gegevensverwerking van de Belastingdienst onrechtmatig te achten.

[...] 1.1. Deze uitspraak gaat over het handhavingsverzoek dat eiseres heeft ingediend bij de AP, omdat zij vindt dat de Belastingdienst haar persoonsgegevens in strijd met de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)¹ doorgeeft aan de Internal Revenue Service (IRS), de Amerikaanse Belastingdienst. De AP heeft geen aanleiding gezien om tot handhaving over te gaan. [...]

Is de IGA na inwerkingtreding van de AVG van kracht gebleven?

4. De rechtbank beoordeelt eerst de stelling van eiseres dat de IGA niet (langer) geldig is omdat niet wordt voldaan aan artikel 96 van de AVG en dat op basis daarvan dus geen doorgifte mag plaatsvinden. Daarna zal zij de overige beroepsgronden van eiseres bespreken. [...]

4.2. De rechtbank stelt vast dat de IGA op 18 december 2013 tot stand is gekomen en in werking is getreden in 2015. Het dateert daarmee van vóór inwerkingtreding van de AVG in 2016. Artikel 96 van de AVG bepaalt dat internationale overeenkomsten betreffende de doorgifte van persoonsgegevens aan derde landen die door de lidstaten zijn gesloten vóór 24 mei 2016, en die in overeenstemming zijn met het vóór die datum toepasselijke Unierecht, van kracht blijven totdat zij worden gewijzigd, vervangen of ingetrokken.

4.3. De Belastingdienst heeft erop gewezen dat de IGA in overeenstemming is met de Privacyrichtlijn, het voor 24 mei 2016 toepasselijke Unierecht, en de Wbp, waarin de Privacyrichtlijn in Nederland is geïmplementeerd. De AP is diezelfde mening toegedaan, waarbij zij erop wijst dat de IGA ter parlementaire goedkeuring is voorgelegd en dat in de behandeling van deze goedkeuringswet in de Tweede Kamer uitgebreid acht is geslagen op de privacybescherming bij de voorgenomen internationale gegevensuitwisseling. Het Cbp, heeft bovendien op 30 mei 2013 een wetgevingsadvies uitgebracht. Daarin heeft het Cbp geconcludeerd dat niet is gebleken dat met de IGA de Wbp niet wordt nageleefd. De AP stelt zich daarom op het standpunt dat de IGA van kracht is gebleven ná de inwerkingtreding van de AVG en daarmee aan de Belastingdienst nog steeds een wettelijke basis biedt voor doorgifte van de persoonsgegevens aan de IRS.

4.4. De rechtbank geeft de AP en de Belastingdienst hierin gelijk. Uit de memorie van toelichting ten behoeve van de goedkeuring⁴ blijkt dat de gegevensverstrekking in het kader van de IGA aan de beginselen van de toen geldende Wbp is getoetst en akkoord is bevonden en daarmee ook in lijn was met de Privacyrichtlijn. De rechtbank wijst in het bijzonder naar pagina 18 van de memorie van toelichting: [...]

4.5. In de nota naar aanleiding van het verslag¹⁰ zijn vragen over de waarborgen van gegevensbescherming door de staatssecretaris van Financiën beantwoord, waarbij onder andere ook is stilgestaan bij de wijze waarop de gegevensbescherming in de VS wettelijk is vastgelegd. [...]

4.6. Het Cbp heeft in zijn wetgevingsadvies van 30 mei 2013 ook stilgestaan bij de grondslag voor de gegevensuitwisseling. [...]

4.7. De rechtbank stelt gelet op het voorgaande vast dat de wetgever de gegevensverwerking in het kader van de IGA heeft getoetst aan de beginselen uit de Wbp en daarmee ook aan de Privacyrichtlijn. Er is kenbaar aandacht geweest voor - onder andere - doelbinding, proportionaliteit en subsidiariteit, minimale gegevensverwerking, geheimhouding en passende beveiliging. Ook is gekeken naar de nationale waarborgen in de VS na doorgifte van de gegevens aan de IRS. Hoewel het wetgevingsadvies van het Cbp compact is, is daarin wel verwezen naar de toelichting en de relevante wetgeving en heeft het Cbp, als deskundige op het gebied van de naleving van de toen geldende privacywetgeving in Nederland, geen bezwaren gezien in de doorgifte van persoonsgegevens op grond van de IGA. Uit het voorgaande blijkt dat er bij de totstandkoming van (de goedkeuring van) de IGA aandacht is geweest voor alle aspecten die eiseres ook noemt. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat er onderdelen zijn waaraan de wetgever geen aandacht heeft besteed. Dit alles samen maakt dat de rechtbank de AP en de Belastingdienst volgt in hun conclusie dat de IGA in overeenstemming is met het vóór 24 mei 2016 toepasselijke Unierecht en op grond van artikel 96 van de AVG dus van kracht is gebleven. Dit betekent dat de Belastingdienst in beginsel op basis van dit verdrag gegevens mag doorgeven aan de IRS. De rechtbank zal hierna, aan de hand van de eerder weergegeven beroepsgronden van eiseres, verder toetsen of de wijze waarop de verwerking van persoonsgegevens nu plaatsvindt, rechtmatig is. [...]

14. De rechtbank komt tot de conclusie dat de beroepsgronden niet slagen. Er is geen aanleiding om de gegevensverwerking van de Belastingdienst onrechtmatig te achten. Dit leidt tot de conclusie dat

de AP het handhavingsverzoek van eiseres terecht heeft afgewezen. Ook wat eiseres verder heeft aangevoerd, leidt niet tot de conclusie dat de Belastingdienst een overtreding heeft begaan waartegen de AP handhavend zou moeten optreden. Het beroep van eiseres slaagt niet. [...]

JnB 2025, 621

Rechtbank Overijssel, 22-05-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:3253](#)

college van burgemeester en wethouders van Almelo, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 14, 15, 26

AVG. Toewijzing inzageverzoek persoonsgegevens. I.c. wordt geoordeeld dat niet is gebleken dat de zoekslag die het college heeft uitgevoerd onvolledig of onvoldoende was. Eiser heeft verzocht om verstrekking van en inzage in de persoonsgegevens van hemzelf die het college in verband met een brief, verzonden door het Regionale Informatie- en Expertisecentrum Oost-Nederland (RIEC ON), heeft verwerkt. Het college heeft verklaard zowel in de eigen systemen als in het RIEC Informatie Systeem te hebben gezocht, maar dat er naast de brief verder geen persoonsgegevens van eiser zijn aangetroffen die zijn te relateren aan die brief. Het standpunt dat het college op grond van artikel 26 van de AVG als verwerkingsverantwoordelijke kan worden aangewezen voor zijn persoonsgegevens die in RIEC-verband (ongeacht door welke convenantpartner) worden verwerkt, wordt niet gevolgd. Gelet op de aard en inrichting van het RIEC en hoe documenten door convenantpartners vanuit hun eigen systemen kunnen worden gedeeld met zelf te selecteren convenantpartners, zou de conclusie van eiser betekenen dat het college als verwerkingsverantwoordelijke de systemen van bijvoorbeeld de politie moet gaan raadplegen om te controleren welke persoonsgegevens door de politie zijn verwerkt in RIEC-verband. Los van de praktische problemen levert dit een onwenselijke inbreuk op de privacy van betrokkenen die een AVG-verzoek doen op. Geoordeeld wordt daarom dat het college als convenantpartner verwerkingsverantwoordelijke is voor de persoonsgegevens die hij zelf in RIEC-verband heeft verwerkt – als inbrenger of ontvanger van informatie – maar niet voor informatie waar hij geen toegang toe heeft omdat dit door een andere convenantpartner is ingebracht en niet met hem is gedeeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2025, 622

MK ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2617](#)

Belastingdienst/Toeslagen (Dienst Toeslagen).

Wet herstel toeslagen (Wht) 2.2, 2.3

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. COMPENSATIE. Toekenning compensatiebedrag. In het bijzonder gaat het om de vraag of de Dienst Toeslagen op de juiste wijze is omgegaan met een bedrag van € 40.774,00 dat appellant als gevolg van een schuldsaneringstraject niet heeft terugbetaald aan de Dienst Toeslagen. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de Dienst Toeslagen dit bedrag in mindering mocht brengen. In de memorie van toelichting van de Wht heeft de wetgever vermeld dat het compensatiebedrag wordt verminderd indien de kinderopvangtoeslag op een later moment, bijvoorbeeld na bezwaar, alsnog is toegekend of indien de gedupeerde ouder het teruggevorderde bedrag niet heeft betaald. Daarmee moet na een schuldsaneringstraject niet anders worden omgegaan.

[...] 7.3. De Dienst Toeslagen heeft, in lijn met artikel 2.3, eerste lid, van de Wht, het door [appellant] nog niet betaalde bedrag van terugvordering ter hoogte van € 40.774,00 in mindering gebracht op de component compensatie die [appellant] ontvangt voor kinderopvangtoeslag die hij ten onrechte niet heeft gekregen.

7.4. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de Dienst Toeslagen dit bedrag in mindering mocht brengen. In de memorie van toelichting van de Wht heeft de wetgever vermeld dat het compensatiebedrag wordt verminderd indien de kinderopvangtoeslag op een later moment, bijvoorbeeld na bezwaar, alsnog is toegekend of indien de gedupeerde ouder het teruggevorderde bedrag niet heeft betaald. (Kamerstukken II 2021/22, 36 151, nr. 3, blz. 14.) De Afdeling is van oordeel dat daarmee na een schuldsaneringstraject niet anders moet worden omgegaan. De rechtbank heeft dit bedrag daarom terecht aangemerkt als een teruggevorderd bedrag dat feitelijk niet is terugbetaald. Een zogenoemde schone lei leidt er bovendien niet toe dat schulden in juridische zin verdwenen zijn, maar alleen dat een vordering ten aanzien waarvan de schuldsaneringsregeling werkt, niet langer afdwingbaar is. Dat [appellant] als gevolg van de afronding van het schuldsaneringstraject niet langer verplicht was om het bedrag van € 40.774,00 terug te betalen, betekent dus niet dat de Dienst Toeslagen dit bedrag zou moeten aanmerken als een terugvordering die ook daadwerkelijk is terugbetaald, of dat hij dit bedrag opnieuw aan [appellant] zou moeten betalen in de vorm van compensatie van ten onrechte teruggevorderde kinderopvangtoeslag.

7.5. De Afdeling overweegt dat het in mindering brengen van het nog niet betaalde bedrag van de terugvordering, niet betekent dat [appellant] geen compensatie ontvangt voor het leed dat als gevolg van de gehele terugvordering is ontstaan. Zoals is overwogen onder 3, bestaat het compensatiebedrag uit meerdere componenten. Bij de berekening van de hoogte van de compensatie voor de materiële schade, zoals bedoeld in artikel 2.2, aanhef en onder c, in samenhang met artikel 2.3, derde lid, van de Wht, wordt een percentage van 25% toegekend van het bedrag als bedoeld in artikel 2.3, eerste lid, van de Wht waarbij de verminderingen buiten beschouwingen worden gelaten. In het geval van [appellant] wordt de compensatie voor de materiële schade dus berekend op basis van € 71.092,00, het gehele bedrag aan kinderopvangtoeslag dat ten onrechte is teruggevorderd of verrekend over de jaren 2009 tot en met 2011. Datzelfde geldt voor de rentevergoeding, zoals bedoeld in artikel 2.2, aanhef en onder g, in samenhang met artikel 2.3,

zevende lid van de Wht. Ook bij het bepalen van de immateriële schade worden de verminderingen buiten beschouwing gelaten.

Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 623

MK ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2632](#)

Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

EVRM 6

Wegenverkeerswet 1994 (WvW 1994) 132

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 24

WEGENVERKEERSWET 1994. ONGELDIGVERKLARING RIJBEWIJS.

ONSchuldPresumptie. I.c. wordt geoordeeld dat het CBR zich, gelet op de inhoudelijke motivering van de vrijspraak van appellant door de politierechter, niet op het standpunt kan stellen dat het voldoende aannemelijk is dat appellant medewerking aan de ademanalyse heeft geweigerd, zonder twijfel te doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak. Door het standpunt in te nemen dat het CBR vasthoudt aan het [primaire] besluit omdat het voldoende aannemelijk is dat het appellant is die medewerking aan de ademanalyse heeft geweigerd, heeft het CBR de onschuldpresumptie geschonden.

[...] De onschuldpresumptie

[...] 8.3. De Afdeling is van oordeel dat er in dit geval samenhang bestaat tussen de strafrechtelijke en de bestuursrechtelijke procedure, omdat het ten laste gelegde waarvan de politierechter [appellant] heeft vrijgesproken gebaseerd is op de feiten die hebben geleid tot het besluit tot het opleggen van een onderzoek naar de rijgeschiktheid. Hoewel het besluit over het opleggen van een onderzoek naar de rijgeschiktheid formele rechtskracht heeft gekregen, werkt dit besluit door in het besluit tot het ongeldig verklaren van het rijbewijs, omdat daarmee wordt vastgehouden aan de maatregel van het opleggen van het onderzoek naar de rijgeschiktheid.

8.4. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling de uitspraak van de politierechter van 26 april 2022 bij de beoordeling van het hoger beroep betrekken. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 21 februari 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:722](#), is de bestuursrechter in beginsel niet gebonden aan het oordeel van de strafrechter. Dat kan anders zijn indien het strafrechtelijke vonnis de inhoud van de processen-verbaal die ten grondslag zijn gelegd aan de oplegging van het onderzoek naar de rijgeschiktheid onderuit haalt of anderszins een ander licht werpt op de feiten of omstandigheden waarop ook de bestuursrechtelijke maatregel is gebaseerd.

8.5. Uit het proces-verbaal van de zitting dat [appellant] heeft overgelegd blijkt met welke motivering de politierechter hem heeft vrijgesproken van het weigeren van de ademanalyse. De politierechter heeft aan de vrijspraak ten grondslag gelegd dat er omstandigheden zijn die voldoende twijfel met zich brengen dat de politierechter niet overtuigd is dat [appellant] degene is die het bevel tot het meewerken aan een ademanalyse heeft geweigerd. Daarbij heeft de politierechter overwogen dat er enerzijds een proces-verbaal van herkenning is van verbalisant Hendriks, die aangeeft dat [appellant] degene is die staande is gehouden. Ook zijn er drie verbalisanten die ervan overtuigd zijn dat degene die is aangehouden degene is die zij zien op een foto in het politiesysteem. Anderzijds

ligt er een verklaring van een persoon die zegt dat [appellant] die dag in Heerlen was. Een andere getuige heeft ter zitting onder ede verklaard dat hij degene was die is aangehouden. Deze getuige wist niet veel meer, maar verklaarde wel over twee cruciale aspecten: op het moment van staande houden was het schemerig en zijn been was op dat moment verzwikt. Het proces-verbaal van de politie noemt deze omstandigheden ook. Ook het alcoholgebruik is een omstandigheid die zowel door de getuige als de politie worden genoemd. De politierechter heeft [appellant] daarom vrijgesproken.

8.6. De Afdeling is van oordeel dat het CBR met het ongeldig verklaren van het rijbewijs ervan heeft doen blijken dat hij de vrijspraak van hetgeen [appellant] in de strafzaak werd verweten in twijfel trekt.

In zijn besluitvorming heeft het CBR zich alleen gebaseerd op hetzelfde bewijs als de politierechter (vergelijk: de uitspraak van 8 mei 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1958](#)). De politierechter heeft [appellant] vrijgesproken van het weigeren van de ademanalyse, omdat hij van oordeel is dat hij er in de gegeven omstandigheden niet van overtuigd is dat [appellant] degene is die het bevel tot het meewerken aan de analyse heeft geweigerd. Daarmee staat vast dat de politierechter twijfelt of [appellant] degene was die geweigerd heeft om mee te werken aan de ademanalyse.

De Afdeling is van oordeel dat het CBR zich, gelet op die inhoudelijke motivering van de vrijspraak, niet op het standpunt kan stellen dat het voldoende aannemelijk is dat [appellant] medewerking aan de ademanalyse heeft geweigerd, zonder twijfel te doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak. Door het standpunt in te nemen dat het CBR vasthoudt aan het besluit van 23 september 2022 omdat het voldoende aannemelijk is dat het [appellant] is die medewerking aan de ademanalyse heeft geweigerd, heeft het CBR de onschuldpresumptie geschonden. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 624

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 10-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:10057](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de afwijzing van de asielaanvraag niet in stand kan blijven. De rechtbank gaat eerst in algemene zin in op de geloofwaardigheidsbeoordeling aan de hand van Werkinstructie 2024/6 (hierna: WI 2024/6). Hoewel situaties denkbaar zijn dat de beoordelingswijze beschreven in deze werkinstructie tot strijd met het Unierecht leidt, is dit niet in elke zaak het geval. In iedere afzonderlijke asielzaak moet worden beoordeeld of in het betreffende besluit voldoende is gemotiveerd waarom bepaalde feiten ongeloofwaardig zijn. De rechtbank vindt dat dat in deze concrete zaak het geval is. De rechtbank komt echter vervolgens wel tot het oordeel dat de minister feiten en omstandigheden die wel geloofwaardig zijn geacht, ten onrechte niet heeft (door)getoetst op zwaarwegendheid, oftewel op de vraag of deze feiten op zichzelf reeds leiden tot vluchtelingschap of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Het beroep is daarom gegrond.

JnB 2025, 625

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 10-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:10064](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Opvolgende asielaanvraag, terecht afgewezen als kennelijk ongegrond. De minister is niet ten onrechte uitgegaan van de Algerijnse herkomst van eiser, omdat deze aan de 1e aanvraag ten grondslag is gelegd, omdat deze nationaliteit door de Algerijnse autoriteiten is bevestigd na presentatie van eiser, en omdat de gestelde Libische personalia niet met documenten is onderbouwd.

De rechtbank komt niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van het algoritme Case Matcher, omdat het in deze zaak niet is gebruikt. De rechtbank overweegt wel uitdrukkelijk dat de minister, totdat de Case Matcher in rechte is getoetst, in de besluitvorming het gebruik moet vermelden als zij in een zaak gebruik maakt van de Case Matcher.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 626

MK ABRS, 11-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2628](#)

minister van Asiel en Migratie.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 20, 21, 52

Richtlijn 2003/86 3, 4, 7

Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie 2

EVRM 8, 14

Vw 2000 14, 16, 17

Vb 2000 3.71, 3.71a

REGULIER. Prejudiciële vraag over inburgeringsvereiste in het buitenland. De Afdeling wil van het HvJEU weten of de Gezinsherenigingsrichtlijn en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie toelaten dat op grond van handelsovereenkomsten een onderscheid wordt gemaakt tussen landen waarvan onderdanen wel en niet moeten voldoen aan het inburgeringsvereiste in het buitenland bij zaken die over gezinshereniging gaan.

Aanleiding voor de vraag

19.3. Vreemdelingen die op grond van hun nationaliteit zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste, zijn op grond daarvan ook vrijgesteld van het inburgeringsvereiste in het buitenland. Daarmee is het inburgeringsvereiste in het buitenland gekoppeld aan het mvv-vereiste. Vreemdelingen die moeten voldoen aan het mvv-vereiste, moeten, anders dan vreemdelingen die daarvan zijn vrijgesteld, al in het buitenland beginnen met inburgeren voordat zij kunnen inreizen in Nederland. Totdat deze vreemdelingen hebben voldaan aan het inburgeringsexamen in het buitenland, komen zij in beginsel niet in aanmerking voor gezinshereniging. Voor vrijgestelde vreemdelingen geldt dat zij Nederland mogen inreizen voor gezinshereniging en pas dan moeten beginnen met inburgeren. Dit geldt voor alle categorieën vreemdelingen die zijn genoemd in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000.

19.4. Daarbij komt het volgende. De Afdeling heeft de minister bij brief van 27 juni 2024 onder meer gevraagd of hij wil ingaan op het verloop van het inburgeringsproces in Nederland van een vreemdeling die moet voldoen aan het inburgeringsvereiste in het buitenland. De minister heeft in een brief van 21 augustus 2024 aan de Afdeling meegedeeld dat het afleggen van een inburgeringsexamen in het buitenland een eerste stap is in de inburgering in Nederland. Na binnenkomst in Nederland is een vreemdeling die is geslaagd voor het inburgeringsexamen in het buitenland, op dezelfde wijze inburgeringsplichtig als al in Nederland verblijvende vreemdelingen, zoals vreemdelingen die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Dit betekent dat de minister aan vreemdelingen die niet zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste, een extra beperking oplegt in het buitenland. Dit geldt niet voor de categorieën vreemdelingen die zijn genoemd in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000.

19.5. De vraag rijst of het onderscheid op grond van nationaliteit bij toepassing van het inburgeringsvereiste in het buitenland voldoet aan de eisen van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel vastgelegd in de artikelen 20 en 21 van het Handvest. Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen beginsel van Unierecht dat in artikel 20 van het Handvest is neergelegd en waarvan het non-discriminatiebeginsel, neergelegd in artikel 21 van het Handvest, een bijzondere uitdrukking vormt. [...]

Prejudiciële vraag

25. In het licht van het voorgaande, ziet de Afdeling aanleiding om het Hof te verzoeken om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de volgende vraag:

Moeten de artikelen 3, vierde lid, aanhef en onder a, en vijfde lid, en 7, tweede lid, van Richtlijn 2003/86/EG (PB 2003 L 251; de Gezinsherenigingsrichtlijn), in het licht van de artikelen 7, 20, 21 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een wettelijke regeling als vervat in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder h, in samenhang met artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000, waarbij op grond van bilaterale overeenkomsten in het kader van buitenlandse handelsbetrekkingen voor het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf een onderscheid naar nationaliteit wordt gemaakt tussen vreemdelingen die moeten voldoen aan het inburgeringsvereiste in het buitenland en vreemdelingen die daarvan zijn vrijgesteld?

Verzoek om voorrang

26. De Afdeling realiseert zich dat de nationale procedure bij de rechtbank en de Afdeling enige tijd heeft geduurd. De Afdeling wil het Hof niettemin in overweging geven om de zaak met enige voorrang te behandelen. In beide zaken is namelijk verzocht om gezinshereniging met minderjarige kinderen. Minderjarige kinderen verkeren tijdens de procedure in onzekerheid en zullen in de meeste gevallen gescheiden zijn van hun ouders. Vertraging in procedures heeft invloed op het recht van een kind op omgang met zijn ouders. Vertraging in procedures kan ook tot gevolg hebben dat een minderjarig kind meerderjarig wordt tijdens de behandeling van de zaak waardoor verlies kan optreden van rechten die gelden voor minderjarigen in het kader van gezinshereniging.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)